

Een preek van J.C. Philpot: Klimmende dankzegging

uitgesproken in Oakham op dinsdagavond 13 juni 1865?

overgenomen uit Bibliotheek Overjarig Koren 7^e jrg-8

“Die al uwe ongerechtigheid vergeeft, die al uwe krankheden geneest; die uw leven verlost van het verderf, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden.” Psalm 103:3-4.

Wat God gedaan heeft en voortdurend doet is tot Zijne eigene heerlijkheid. Zulk een heerlijk Wezen als de groote zelfbestaande IK BEN, kan geen ander voorwerp, einde of oogmerk hebben dan Zijne eigene verheerlijking, en hare openbaring aan het verstand van het geschapene. De Schrift geeft aan deze waarheid overvloedig getuigenis. Trouwens van de schepping heet het: ‘De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk’; en wederom: ‘O Heere, onze Heere! hoe heerlijk is Uw naam op de gansche aarde! Gij die Uwe majesteit gesteld hebt boven de hemelen.’ Op gelijke wijze hooren wij de vierentwintig ouderlingen in de Openbaring zingen: ‘Gij Heere! zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, en de eer, en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen, en door Uwen wil zijn zij, en zijn zij geschapen.’ (Openb. 4:11.) Ook is de verheerlijking Gods niet minder einde en oogmerk in de voorzienigheid. Zoo spreekt de Heere bij Numeri van Zijne voorzienige handelingen met de kinderen Israels, nadat Hij die groote verklaring gegeven had: ‘Zoo waarachtig als Ik leef, zoo zeker zal de gansche aarde met de heerlijkheid des Heeren vervuld worden,’ — en voegt daaraan toe: ‘Want al de mannen, die gezien hebben Mijne heerlijkheid, en Mijne teekenen, die Ik in Egypte en in de woestijn gedaan heb. en Mij nu tienmaal verzocht hebben en Mijne stem niet gehoorzaam zijn geweest; zoo zij het land, dat Ik aan hunne vaders gezwooren heb, zien zullen! ja genen van die Mij getergd hebben, zullen dat zien.’ Zij behoorden de heerlijkheid Gods te hebben, gezien in Zijne voorzienige bedelingen met Israël, door hen uit Egypte op te voeren met eene hooge hand en uitgestrekter arm, hen gevende het brood uit den hemel en water uit den rotssteen. (Num. 14:21—23.) Ja, ook Zijne handelingen met Faraó moesten Zijne heerlijkheid openbaren, zooals de Apostel uit Exodus aanhaalt: ‘Want de Schrift zegt tot Faraó: ‘Tot ditzelve heb Ik u verwekt, opdat Ik in u Mijne kracht bewijzen zou; en opdat Mijn Naam verkondigd worde op de gansche aarde.’ (Rom. 9:17.)

Doch hoezeer ook Gods heerlijkheid in de schepping en voorzienigheid geopenbaard is, in de verlossing komt zij met nog grooter pracht te voorschijn. Daarom ‘vielen de vier dieren en de vierentwintig ouderlingen voor het Lam neder, hebbende elk citers en gouden violen, zijnde vol reukwerks, welke zijn de gebeden der heiligen. En zij zongen een nieuw lied, zeggende: ‘Gij zijt waardig het boek te nemen, en zijne zegelen te openen; want gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie.’ Ook de engelen zwegen niet, maar die tienduizend maal tienduizenden en duizendmaal duizenden zeiden met eene groote stem: ‘Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging.’ En zelfs de schepping zweeg niet, want wij lezen: ‘En alle schepsel, dat in den hemel is, en op de aarde, en onder de aarde, en die in de zee zijn, en alles wat in dezelve is, hoorde ik zeggen: Hem die op den troon zit, en het Lam, zij de dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid.’ (Openb. 5.) Hetzij dus in de schepping, in de voorzienigheid of in de verlossing, elke heerschappij Zijner wijsheid en kracht, was einde en oogmerk Gods, de openbaring Zijner heerlijkheid. Niemand moet intusschen denken, dat dit, om zoo te spreken een zelfzuchtig einde was. Wij mogen God niet afmeten bij onszelven, of Hem iets onwaardigs of ongerijms toeschrijven. Hij is zoo oneindig boven al Zijne schepselen, dat het Zijnen heerlijken volmaaktheden onwaardig zou zijn, een ander oogmerk te hebben dan Zijne eigene heerlijkheid. En toch beoogt het de gelukzaligheid dergenen, aan wien deze heerlijkheid geopenbaard wordt. God is wezenlijk goed; zoo goed, dat ‘niemand goed is dan Hij.’ Zijn naam, Zijne natuur is liefde. Deze goedheid te openbaren, deze liefde te ontdekken en bekend te maken was einddoel in het voortbrengen van en het vervullen met gelukzaligheid en zegen van duizenden, miljoenen redelijke schepselen, beide engelen en menschen.

Doch behalve de ontdekking Zijner eigen heerlijkheid, was het ook Zijn eeuwig voornemen Zijnen geliefden Zoon te verheerlijken. Hij is, gelijk de Schrift zegt, ‘het afschijnsel van Gods heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid.’ (Hebr. 1:3). God is in Zijn Wezen onzichtbaar, want ‘Hij bewoont een

ontoegankelijk licht, Denwelken geen menschenoog gezien heeft of zien kan.’ (1 Tim. 6:16). En toch was het Zijn eeuwig voornemen, Zich bekend te maken, ja te aanschouwen te geven. Dit wordt zeer schoon door Johannes uitgedrukt: ‘Niemand heeft ooit God gezien; de Eeniggeboren Zoon, die in den schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard,’ — dit is Hem bekend gemaakt, ontdekt en geopenbaard. In het aangezicht of in den Persoon van Jezus Christus zien wij deze heerlijkheid Gods, gelijk de Apostel zegt, (2 Cor. 4:6): ‘God, die gezegd heeft, dat het licht in de duisternis zou schijnen, heeft in onze harten geschenen, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods, in het aangezicht van Jezus Christus.’ Waar God door Zijnen Geest werkt, daar is begeerte naar de aanschouwing Zijner heerlijkheid. Daarom smeekte Mozes zoo ernstig tot den Heere, als hij zeide: ‘Toon mij nu Uwe heerlijkheid.’ Maar de Heere antwoordde: ‘Gij zoudt Mijn aangezicht niet kunnen zien: want Mij zal geen mensch zien en leven.’ En toch gaf Hij hem zijne begeerte: ‘de Heere zeide: Ziet er is eene plaats bij Mij; daar zult gij u op de steenrots stellen; en het zal geschieden, wanneer Mijne heerlijkheid voorbij zal gaan, zoo zal Ik u in eene kloof der steenrots zetten; en Ik zal u met Mijne hand overdekken, totdat Ik zal voorbij gegaan zijn. En wanneer Ik Mijne hand zal weggenomen hebben, zoo zult gij Mijne achterste deelen zien; maar Mijn aangezicht zal niet gezien worden.’ (Ex. 33:21 — 23). En wat zullen wij zinnebeeldig door de kloof der steenrots verstaan, zoo het niet den Heere Jezus afteekent?

‘Rots der Eeuwen! berg ook mij, In Uw kloof, daar ben ik vrij.’

Maar welke heerlijkheid ontdekte de Heere aan Mozes, staande in de kloof der steenrots? ‘Als nu de Heere voor zijn aangezicht voorbijging, zoo riep Hij: Heere, Heere, God barmhartig en genadig, langmoedig en groot van weldadigheid en waarheid, die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, die de ongerechtigheid, en de overtreding, en de zonde vergeeft; die den schuldige geenszins onschuldig houdt.’ (Ex. 34:6, 7). Zie daar nu waarin de heerlijkheid Gods zich openbaart. Maar hoe kan er vergeving van zonde zijn, tenzij in Zijnen geliefden Zoon? zooals wij (Ef. 1:7) lezen: ‘In welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, de vergeving der zonden, naar den rijkdom Zijner genade.’

Onze gezegende Heere verheerlijkte Zijnen Vader door het volbrengen van Zijnen wil op aarde. Daarom zeide Hij in Zijn Hoogepriesterlijk gebed: ‘Ik heb u verheerlijkt op aarde; Ik heb voleindigt het werk, dat Gij Mij gegeven hebt te doen,’ (Johs. 17:4); en gelijk Hij den Vader, alzo verheerlijkte de Vader Hem, door Hem te ondersteunen in den hof en op het kruis, door Zijn offerande aan te nemen, Hem uit den dood op te wekken, en Hem te plaatsen aan Zijne rechterhand als de Hoogepriester over het huis Gods. Trouwens Hij bad: ‘En nu, verheerlijk Mij, Gij Vader! bij U zelve, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.’ En dit gebed verhoorde God, tot blijdschap zijner ziel. Toen werd dit gebed vervuld, dat de kerk van ouds bad: ‘De Heere verhoore u ten dage der benauwdheid; de naam van den God Jacobs zette u in een hoog vertrek. Hij zende uwe hulp uit het heiligdom, en ondersteune u uit Zion, Hij gedenke al uwe spijsofferen; en make uwe brandofferen tot asch. Hij geve u naar uw hart, en vervulle al uw raad.’ (Ps. 20:2—5).

Gelijk de Zoon den Vader en de Vader den Zoon verheerlijkt, alzo is er een volk, in hetwelk zich de Vader en de Zoon beiden verheerlijken. Daarom zeide Hij: ‘De heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij mogen èèn zijn, gelijk Wij èèn zijn.’ (Joh. 17:22); en wederom: ‘Al het Mijne is Uwe, en het Uwe is Mijne, en Ik ben in hen verheerlijkt,’ (vs. 10). Wanneer nu Gods weldadigheid en barmhartigheid in het aangezicht van Jezus Christus aan Zijn volk geopenbaard wordt, zooals Hij hen geformeerd heeft tot Zijnen lof, dan geven zij Hem de eer en heerlijkheid. En hoe dit geschiedt? Door Zijnen heiligen naam te loven en te prijzen voor de openbaring Zijner weldadigheid en barmhartigheid aan hunne ziel. Zoo zien wij in welk eene gezegende cirkel deze heerlijkheid loopt: De Vader verheerlijkt den Zoon, en de Zoon verheerlijkt den Vader; en Vader en Zoon beide vereenigen zich in de verheerlijking van Zijn uitverkoren en verlost volk; en dezen verheerlijken den Vader en den Zoon door de verheerlijking van Hunnen naam. Daarom lezen wij, dat ‘de heidenen God verheerlijkten van wege Zijne barmhartigheid.’ Maar hoe? — ‘Weest vroolijk, gij heidenen, met Zijn volk. Loof den Heere, al gij heidenen, en prijst Hem al gij volken.’ Dit wordt zeer schoon ontwikkeld in onzen tekstpsalm. Hij vangt aan met lof en prijs aan God. — ‘Loof den Heere. mijne ziel! en al wat binnen in mij is Zijnen heiligen naam! Loof den Heere, mijne ziel! en vergeet geene van Zijne weldaden.’ Waarom riep David zijne ziel op tot het loven van den Heere; — ja, al wat in hem was om Zijnen heiligen naam te prijzen? Waarom toch mocht zijne ziel niet èèn van Gods weldaden vergeten, maar ze in gedurige herinnering houden? — Opdat hij Gode den dank en lof zou wederbrengen.

Daardoor wordt God verheerlijkt, want wie dank offert eert Hem. Wij kunnen tot Zijne heerlijkheid zelve niets toevoegen, want zij is hooger dan de hemelen; zij is oneindig, eeuwig, onuitsprekelijk. Geen schepsel kan er aan af- noch toedoen; en toch gunt Hij het aan arme aardwormen, om Hem te verheerlijken door Hem den dank weder te brengen. Doch dit vermogen wij alleen door het geloof in Zijnen geliefden Zoon, door uit Zijne volheid te ontvangen genade voor genade, en Zijnen heiligen naam te loven en te prijzen voor de openbaring Zijner weldadigheid, barmhartigheid en liefde, door Zijne Goddelijke kracht onzer ziele ingestort. Dit zal misschien duidelijker blijken, wanneer het mij mag gelukken, de rijke schatten in onzen tekst opgesloten u voor te stellen, zooals David met zijn gansche hart de God zijns heils looft en dankt.

Mijns inziens vinden wij eene opklimming in onze tekstwoorden; en veellicht hebt gij reeds opgemerkt de vier rustpunten, waarvan de een al hooger gaat dan de ander, in offeranden van lof en dank. Komt onderzoeken wij die woorden; en wat wij er vinden van de genade en weldadigheid Gods.

De liefelijke in Lofzangen Israels vangt aan God te loven voor de vergeving van al zijne ongerechtigheden; hij gaat een stap verder met Hem te prijzen voor de genezing van al zijne krankheden; hij klimt al hooger in zijn lof, omdat de Heere zijn leven verlost van het verderf; en dan zet hij de kroon op dat alles, met er aan toe te voegen: 'die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden.' — Laten wij met Gods hulp zoo ons onderwerp nader beschouwen.

I. 'Die al uwe ongerechtigheid vergeeft.'

Ten aanzien dezer zaak worden Gods kinderen menigwerf diep en pijnlijk geoefend. Ja, hunne ziel is vaak als bevende en in vreeze. Er is eene twistzaak tusschen God en hun geweten gerezen, er is iets met kracht aan hun hart ontdekt; er moet een last van hun gemoed genomen worden; er is behoefte aan het hooren van een woord der genade. En van waar die vraag, die last, die behoefte aan barmhartigheid, aan openbaring van vergeving? — Zij ontstaan uit een besef van den staat, waarin aangeboren en dadelijke zonde hen gebracht heeft. Maar wat bracht hen tot deze bewustheid? Van waar dat licht om te zien, dat leven om te gevoelen wat de zonde is, en de ellende door de zonde gewrocht? Is het niet door Gods eigen werk aan het hart? — Daarom doet Hij hunne zonden als een last op hun geweten binden. De zonde heeft eene scheiding gemaakt tusschen God en hen, gelijk Hij zelf zegt: 'Ziet des Heeren hand is niet verkort, dat zij niet zou kunnen verlossen; noch Zijn oor zwaar geworden, dat het niet zou kunnen hooren; maar uwe ongerechtigheden hebben eene scheiding gemaakt tusschen u en uwen God, en uwe zonden hebben Zijn aangezicht van u verborgen; dat Hij niet wil hooren.' Maar dit niet alleen. Wij zijn 'vervreemd en vijanden Gods in ons verstand door de booze werken;' en in den tijd onzes vleesches, waren wij 'zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geene hoop hebbende, en zonder God in de wereld.' Er is een hefboom tusschen God en hen, en Hij kan met hen noch zij kunnen met Herii iets te doen hebben, tenzij deze hefboom is weggenomen. Doch die scheidsmuur moet eerst recht gevoeld worden, alvorens er besef van opheffing kan zijn. De ontdekking van dezen scheidsmuur in zijne wezenlijkheid, grootheid en onoverwinnelijken aard is een gedeelte van die Goddelijke onderwijzing, die aan Gods volk beloofd is. Wanneer nu de Geest Zijn verborgen en heilig werk aan hun hart aanvaardt, — wanneer Hij het oordeel stelt naar het richtsnoer en gerechtigheid naar het paslood, dan ontdekt Hij hun dezen hefboom door hunne ongerechtigheden bloot te leggen. De aanvang van het werk der genade des Geestes is ons te overtuigen van zonde, onze ongerechtigheden aan het licht te brengen, en ze te leggen op ons geweten; de gerechtigheid Gods ons te openbaren, zooals die zich tegen ons stelt, in verzekering van Zijn onuitsprekelijken toorn tegen alle overtreding en alle overtreders. Totdat dit werk met Goddelijke kracht gewrocht is, zijn wij wat de Schrift noemt: 'dood door de zonden en misdaden.' Het eerste genadewerk aan de ziel is derhalve haar geestelijk leven mede te deelen, onze gerechtigheden aan het licht te brengen, die te voren gezien noch gevoeld werden, en bijzonder die in 't oog loopende en openbare zonden, waaraan de meesten onzer schuldig waren. Ook ontdekt Hij aan ons daarmede onze verborgene zonden, in gedachten en verbeelding, en vaak in lusten en begeerten misdreven, zoo wij al bewaard zijn gebleven voor openbare misdaden, en stelt die in het licht van Gods aangezicht, om ons duidelijk te maken hoe misdadig zij zijn in de oogen van oneindige reinheid. Dit alles is zeer beproevend en drukkend, en door sommigen overbodig geacht; maar toch is het een besliste waarheid, dat zoolang wij onzen schuldenlast niet gevoelen; onzen verloren en verdorven staat niet door pijnlijke werkelijkheid kennen; Gods heiligheid en reinheid niet eenigzins aanschouwen, — niet eenige bevating hebben van Zijne onkreukbare gerechtigheid en vreeselijke

toorn tegen de zonde, dan beuzelen wij met onze onsterfelijke belangen, spelen met het behoud of verlies onzer ziel; leven zonder acht te slaan op al de eischen Gods, die Hij op ons heeft als schepselen Zijner hand. Daarenboven hebben wij van nature vele valsche en dwaze denkbeelden over de Godsdienst; zijn zeer licht met ons zelve voldaan met oppervlakkige kennis van haar, rustig in een vorm van plichtpleging en eigengerechtigheid, of roemen op eene lichte, vrije belijdenis. Daarom is het noodig, dat wij opgewekt, ja als een brandhout uit het vuur dezer bedriegerijen gerukt worden, opdat ons hart oprecht en eerlijk voor God mag zijn. Daarom is het Gods weg, om een zondaar een gezicht te geven van zijne zonden; die te stellen in het licht van Zijn aangezicht, en ze met meer of minder gewicht op zijne ziel te binden. En de gevolgen daarvan? — In zijn binnenste rijst de vraag, hoe zijne zonden vergeven zullen worden? Hij gevoelt niet te kunnen leven of sterven met den last van onvergeven zonden op zijne rekening. Hoe zal hij met zijne overtredingen, die niet vergeven zijn, kunnen bestaan voor de vierschare Gods, als Hij al wat verborgen is in het oordeel zal brengen? Dit besef deed den armen tollenaar uitroepen: ‘O God! wees mij zondaar genadig;’ den stokbewaarder té Filippi vragen: ‘Wat moet ik doen om zalig te worden.’ Dat deed David zeggen: ‘Er is niets geheel in mijn vleesch, van wege Uwe gramschap; er is geen vrede in mijn beenderen, van wege mijne zonde. Want mijne ongerechtigheden gaan over mijn hoofd; als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden. Mijn etterbuilen stinken, zij zijn vervuild, van wege mijne dwaasheid. Ik ben krom geworden, ik ben uitermate zeer nedergebogen, ik ga den ganschen dag in het zwart.’ (Ps. 38:4-7).

O, hoe velen van Gods lieve kinderen, hetzij door eigengerechtigheid, of onkunde, of verwarring des gemoeds, of verzoeking des satans, of het zitten onder eene wettische prediking, of veellicht allermest door een diep besef hunner hulpeloosheid en onbekwaamheid om hun hart vrede te verschaffen, — hoe velen hunner worden lang en smartelijk geoefend met de zake van schuldvergeving, en hoe zij er persoonlijk en bevindelijk deel aan zullen erlangen. Nu, als wij tot Zijn volk behooren, en als zoodanig onder degenen, die in Christus Jezus gelooven, dan heeft God ons alreede gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelen in Christus Jezus; en onder deze met den grooten zegen van vergeving; want ‘in Hem hebben wij de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden, naar den rijkdom Zijner genade.’ (Efez. 1:3, 7). Ik hoop, dat gij zien, gelooven en gevoelen moogt, dat de vergeving der zonden een zegen is, welken God reeds al Zijn volk gegeven heeft. Daarom lezen wij: ‘En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleesch, mede levend gemaakt met Hem, al uwe misdaden vergevende.’ (Col. 2:13). Uit deze woorden blijkt het, dat God al de overtredingen van degenen, die met Christus levend gemaakt zijn, vergeven heeft. Dit is een gedeelte van de bediening der verzoening, gelijk de Apostel getuigt: ‘Want God was in Christus de wereld met Zich zelve verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende: en heeft het woord der verzoening in ons gelegd.’ (2 Cor. 5:19).

Doch wij hebben boven het gezegend feit, ook hare liefelijke en personeele ervaring noodig. Deel te erlangen aan dien zegen; zijne kracht en zoetheid te ervaren; die als uit Gods mond op te vangen en door de getuigenis des Heiligen Geestes te weten, dat God al onze zonden vergeven heeft, al onze ongerechtigheden achter Zijnen rug geworpen heeft, — hoe velen van Gods volk, ‘heiligen en geloovigen in Christus Jezus,’ levend gemaakt met Christus zijn schier elken dag op dit punt in twijfel en vreeze; en menigeen komt niet tot de overtuigende bewustheid van de vergeving zijner zonde voor zijn sterfbed. Het is moeilijk te weten, waarom die zegen vaak zoo lang op zich laat wachten; maar ongetwijfeld heeft God er Zijne wijze oogmerken mede. Hij weet, hoe zeer ons de eigengerechtigheid aankleeft, en Hij gebruikt deze middelen om hen te ontdoen aan al hun eigen wijsheid, sterkte en kracht, om hen geheel te ontledigen van alle weldadigheid van het schepsel, en hen te overtuigen, dat niets dan het bloed van Jezus Christus, aan het geweten besprengd, van alle zonden reinigt.

‘Al onze ongerechtigheid,’ — welk een uitgestrektheid, wat een breed veld voor ons geestelijk oog. En bemerkt gij niet, welke krachtige taal de Heilige Geest hier en elders gebruikt, in het getuigen tegen de zonde; maar niet te sterk in opzicht tot de zaak, noch voor het gevoel van een ontwaakte ziel. Men heeft gepoogd het karakter der zonde te verbloemen, haar gewicht te verminderen, haar schuld te verkleinen; maar de Heilige Geest noemt ze hier ‘ongerechtigheden.’ Het is een krachtig woord, maar niet te sterk voor een gevoelig zondaar, wanneer wij de zonde in haar ware licht beschouwen: want de woorden ontbreken om de ontzagelijke grootte en diepte der zonde uit te drukken, zooals ze voor ons ontwaakt geweten in tegenstelling blijkt met de oneindige reinheid Gods. Ook wanneer wij de grootte dezer ongerechtigheden

beschouwen door bijzondere of persoonlijke omstandigheden verzwaaard; hoe velen bedreven zijn tegenover waarschuwingen, overtuigingen, beschuldiging des gewetens, vermaningen van vrienden; hoe wij menigmaal als doorbraken door de omheining van allerlei voornemens, en geweld pleegden tegen eigen kennis van recht en verkeerdheid, voortgedreven door de kracht der verzoeking, verstrikt door sommige geliefkoosde lusten, overwonnen door de kracht van inwendige verdorvenheid, het oog sluitende voor de gevolgen, en handelden alsof wij die zonde en begeerten zouden willen toegeven, al zou het welzijn onzer ziel er mede op 't spel staan; — hoe verzwarend waren onze ongerechtigheden, wanneer dit onze ongelukkige zaak was, gelijk het bij velen is; want des menschen hart is zoo goddeloos, en beslist om het kwade te doen, dat ik wel eens gevoelde en ook gezegd heb, dat aan zich zelve gelaten de mensen in het gezicht der hel zou durven voortzondigen. Wanneer nu God deze zonden met hare verzwarende omstandigheden op het ontwaakte geweten bindt, en zijne ongerechtigheden in het licht stelt, o hoe laag zinkt dan de mensch; hoe voeren zij hem als aan den rand der hel, schier tot wanhoop en het besef, dat zijne ongerechtigheden te groot zijn, dat ze vergeven worden. Zijne eigen zaak is iets bijzonders. Elk mensch is het best met zijn eigen omstandigheden bekend, wat voor allen niet bekend kan zijn. Vele zonden zijn wel voor anderen, maar niet voor zich zelve bedekt. De omstandigheden, onder welke hij zondigde, het geweld waarmede hij eigen geweten verkrachtte, de verzwarende omstandigheden der zaken onder verzoeking, den persoon alleen bekend, — dit alles door den Geest ontdekt, en gezien in Gods licht, vormen een bijzonderen last, onder welke hij dreigt te zinken.

Maar dit alles heeft ten doel hem te leeren, dat niets dan het bloed van Christus hem kan reinigen van alle zonde. Het is om hem af te brengen van vleeschelijke hoop en verwachtingen in het schepsel gegrond; hem duidelijk te maken, dat gelijk onder den ouden dag het bloed van stieren en bokken de zonden niet konden wegnemen, ook nu bekeering en verbetering, tranen noch gebeden, noch uitwendige verandering zijne ongerechtigheden kunnen uitwisschen. Vergelijkenderwijs gesproken weten wij weinig van de innerlijke ervaring van velen, wier aangezichten wij vaak in ons midden zien; en hoe vele stillen en verborgen zijn er bezet met veroordeeling, zuchtende en uitziende naar de toepassing van het bloed der besprenging aan hun geweten. Nu behaagt het den Heere dikwerf hope in zijne ziel te geven, dat zijne zonden weggenomen zijn. Soms ziet hij door het geloof den lijdenden, bloedstortenden en stervenden Heere Jezus, en schoon het bloed der besprenging nog niet klaar en duidelijk geopenbaard werd, noch besprengd aan zijne consciëntie, toch ziet hij dat verzoenend bloed, als eenigst mogelijke verzoening der zonden aan. Zoo erlangt hij als het ware van verre eene gepaste beschouwing van den lijdenden, bloedenden Jezus, het verzoenende Lam Gods, gelijk de kinderen Israels zagen op den koperen slang in de woestijn; en hoewel dit bij lange na nog niet is waarnaar hij uitziend en verlangt, toch verwekt het in hem eene hoop en verwachting naar komende barmhartigheden. Evenzoo verbreekt het daadwerkelijk in hem elke verwachting van vergeving en vrede van eenig andere zijde, vestigt zijn oog op het kruis, als de eenigste plek waar barmhartigheid en gerechtigheid elkander ontmoetten, de eenige fontein, die geopend is tegen de zonde en onreinheid, de eenige plaats waar een schuldig zondaar een God van vergeving kan ontmoeten. Bij het geloof door deze aanschouwing des kruizes gesterkt, verteederd des geestes en verootmoediging des harten voortbrengende, verheft zich de hoop en somtijds is het, alsof Christus een vergevend woord tot de ziel sprak en Zichzelve in de kracht van Zijn bloed en liefde openbaarde. Maar die beschouwing verdwijnt, twijfel en vreeze openbaart zich, en elk kenmerk van ontvangen genade Gods wordt in twijfel getrokken; alles wat hij getast, aanschouwd en gevoeld heeft van het woord des levens wordt verdacht, totdat het den Heere Jezus behaagt vroeger of later zich op het onverwachts aan de ziel te openbaren, het bloed der besprenging aan de consciëntie toe te passen, en hem een klaar bewijs te geven, dat al zijne zonden vergeven, en al zijne ongerechtigheden, zoo groot, zoo vuil en verzwarend zij ook mogen wezen, uitgedelgd zijn.

Doch schoon dit meestentijds de gewone weg is, mogen wij er toch geen bepaalden, vastgestelden regel van maken, of een onfeilbaren standaard oprichten. Sommigen hebben het wezen der vergiffenis in hun gevoel, schoon zij eene duidelijke toepassing des bloeds missen. Zij hebben 'de verzoening verkregen,' gelijk de Apostel zegt, dat is, in hunne harten ontvangen door het geloof, en gevoelen hare gezegende uitwerkselen, en hebben onbewust vrede met God. Zij bezitten in wezen dus vergeving en vrede, want zij zijn in den weg waarlangs zij vloeien; zij hebben het genot er van, de verlossing die ze brengt, de vrijheid die ze werkt, de liefde die ze uithaalt, het berouw en de Goddelijke droefheid die ze scheidt, hoewel de woorden: 'Uwe zonden zijn u vergeven,' nog niet met bijzondere kracht tot hunne ziel gekomen zijn. Zij hebben Christus in

hunne harten ontvangen in de volle kracht van Zijn verzoenend bloed, dat zij niet zouden gedaan hebben tenzij Hij hen nabij gebracht en geopenbaard werd; en zij hebben al de vruchten en uitwerkselen Zijner stervende liefde, door welke zij Hem liefhebben en leven tot Zijne eer.

Beschouwen wij het nog van eene andere zijde, n.l. dat God niet ten halve vergeeft. Wij zien op deze en op die zonde, herinneren ons deze en gene struikeling of val, en somtijds zeggen wij met bittere smart, en roepen weenende uit: Och dat ik nooit die zonde bedreven had! O, ware ik daartoe maar niet gekomen! Dat mijne wellust, hoogmoed, gierigheid, gramschap, dwaze lichtzinnigheid, zorgeloosheid en vleeschelijkheid mij toch niet vervoerd en overwonnen had. Had ik dat dwaze woord maar niet gesproken, die droevige zaak maar niet gedaan, ware ik maar niet in de strikken des vleesches gekomen. Ware ik toch niet in dien vreeselijken strik des satans verward geraakt! — Gij zijt toch ook wel eens bepaald bij de verschillende wijzen waardoor gij op den dwaalweg geraaktet, zoodat gij bijna alle hoop opgaaft en wanhooptet, of het mogelijk kon zijn dat er genade in uw hart was? Zoo hebben wij ons oog op bijzondere zonden, deze en gene wegende in onze consciëntie, zonder acht te geven op de ontzaggelijke menigte, die als een geheel, een verbazend getal uitmaakt; en wij verwachten, dat God deze en gene bijzondere zonde zal vergeven, dewijl zij de zwaarste van alle is. Maar zoo vergeeft God niet. Hij vergeeft alles of niets. Het is eene volle wegneming van al onze zonden, of geen enkele wordt vergeven. Ik noemde reeds, dat genadige woord bij de Collossensen (2:13) ‘al uwe misdaden vergevende.’ En welk eene getuigenis is er dienaangaande door de geheele Schrift heen! Johannes zegt: ‘Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden.’ Onze Heere zelf verklaart: ‘Alle zonde en lastering zal den menschen vergeven worden.’ (Matth. 12:31.) De Profeet Micha getuigt (7:19): ‘Gij zult al hunne zonden in de diepte der zee werpen.’ En hoe gezegend spreekt Jehova zelve (Jes. 44:22): ‘Ik delg uwe overtredingen uit als een nevel, en uwe zonden als eene wolk.’ En wederom: ‘In die dagen, en te dier tijd, spreekt de Heere, zal Israels ongerechtigheid gezocht worden: maar zij zal er niet zijn; en de zonden van Juda, maar zullen niet gevonden worden: want Ik zal ze dengene vergeven, dien Ik zal doen overblijven.’ (Jer. 50:20). Hoe duidelijk en klaar verkondigen ons deze getuigenissen als met vereenigde woorden die dierbare, heerlijke leer, dat waar vergeving is, zij opzicht heeft op alle ongerechtigheden, een werpen achter Gods rug, eene volkomene, vrije, eeuwige, onherroepelijke uitdelging en wegneming van alle zonde en ongerechtigheid.

Maar ook kan niets minder zoo wel aan God als aan ons voldoen. Het zou Gode ongenoegzaam zijn, aangezien èene onvergeven zonde even zoo veel als duizend zonden buiten den Hemel zou sluiten. Het zou ons niet genoeg zijn, hetzij op aarde noch in den Hemel. Als de schuld van eene zonde op ons geweten blijft rusten in den dood, zij zou ons met vrees vervullen, en zouden wij daarmede in den Hemel kunnen ingaan? Die eene zondeschuld zou ons bevende makers voor de reinheid Gods, en alle vreugde bezoedelen. Noch de vuilheid noch de schuld der zonde, hoe gering die ook moge wezen, om bij vergelijking te spreken, zou kunnen bestaan voor de reinheid Gods in heerlijkheid. Zoo zien wij, waarom alle zonden moeten vergeven, uitgewischt, achter Gods rug geworpen zijn, om te kunnen bestaan voor Hem, die een verteerend vuur is. Wij behoeven dus niet te blijven bij bijzondere zonden, maar ons te zien geworpen in die zee van liefde en bloed, in welke zij alle zijn afgewasschen en voor eeuwig weggevoerd.

II. Laat ons nu de volgende woorden lezen, waar de Psalmist een verhoogde schaal aangeeft, in wat ik klimmende dankzegging noemde: ‘Die al uwe krankheden geneest.’

Wanneer de Heere eerst Zijn genadewerk aan het hart begint, dan hebben wij nog geen grondig besef, dat de krankte der zonde zoo de geheele natuur doortrokken is. Wij zijn, gelijk iemand, die in het eerste begin eener ziekte is. Hij’ gevoelt zich niet wel, zijn gewone gezondheid mist hij, zijne zenuwen zijn aangedaan, zijn eetlust ontbreekt, hij vermagert en wordt zwakker. Hij bespeurt en ziet deze ziekteteekenen, maar weet niet wat er achter ligt, maar zeer waarschijnlijk zijn het voortekenen van eene doodelijke krankheid. Hij geeft wellicht bloed op, heeft pijn in zijne zijde, een droge hoest, erge uitwaseming des nachts, of nog andere kenmerken van teringziekte; maar ziet zelf nog niet, dat deze de kenteekenen zijn eener doodelijke ziekte. Zoo zien wij op deze en op die zonde, welke slechts teekenen zijn van een door en door verdorven en kranke natuur; veel dieper dan hare uitbreking, welke vergelijkerwijs gesproken, slechts uitbrekingen zijn in de huid; of, om met de Schrift te spreken, teekenen van melaatschheid waarvan Mozes bij Leviticus 13 spreekt. Wij zijn veellicht als een teringlijder, die meent, als hij maar gepaste en genoegzame

geneesmiddelen krijgt, of als die pijn maar wat ophoudt, die koorts maar staan wil, en hij wat aansterkt, dat het dan wel gaan zal. En zoo waant en wenscht hij; maar helaas! het zijn ziekte-teekenen, welke wegneming nutteloos zou wezen, als de ziekte zelve bleef bestaan en verergerde. Evenzoo is het nutteloos, om op deze en die zonde te zien, en dit of dat kwaad te bestrijden, wanneer het is, zooals de profeet Jesaja zegt (1:6): 'Van den voetzool af tot den hoofdschedel toe, is er niets geheels, maar wonden, striemen en etterbuilen.' Wij kunnen ons wel eens voor eenen tijd' in dien weg laten vinden, steeds hopende, dat wij van deze en gene zonde genezen worden, en alzo het ten slotte geheel herstellen; doch de Heilige Geest weet het hart te onderzoeken, en door Zijne verlichtende genade ontdekt Hij de rampzalige verborgenheden onzes harten, zoodat wij zien, gevoelen en beseffen de krankte der zonde, zooals zij onze gansche natuur doortrokken is. Deze ontdekking vervult den mensch met ontsteltenis en vreeze; en zijne taal is: 'Ik had overtreden, ik had tegen God gezondigd. Ik vond vergeving; maar o! nadat Hij al mijne zonden heeft vergeven en al mijne afwijkingen heeft geheeld, nu die geheime bron van zonde te ontdekken, waar steeds vernieuwde overtredingen uit voortkomen!' Zoo leeren wij, dat wij niet behoeven te hopen op gezondverklaring of dat de ontsteking des verderfs genezen is; dat wij alle zonden niet kunnen af- en wegwerpen als een vuil wegwerpelijk kleed, zonder dat er iets overblijft om het ongemak te behouden en te doen verspreiden. Het gelijkt veeleer aan de vernietiging van een menigte ongedierte, waarbij een gansch heirleger schuil blijft en in het verborgen immer nieuwe heirlegers uitbroedt. Of gelijk eene ziekte, die voor eenen tijd onderdrukt is en genezen schijnt, en dan met verdubbelde kracht uitbreekt; gelijk wij somtijds met teringziekte of kanker waarnemen. Zoo is het met die vreeselijke kwaal, de zonde, die ons gansche bestaan doortrokken is, ja besmet heeft. Het kan voor eene wijle tijds schijnen, dat zij overwonnen, weggenomen, bijna zoo niet geheel genezen is, maar zij breekt telkens weder uit, erger dan te voren, zoo niet erger in daden, toch in innerlijk besef en gevoel.

Doch hebt ge wel eens de juiste meening overwogen van het woord 'ziek', als beschrijving van onzen natuurstaat? Gij weet wat een ziekelijk lichaam is, of wat nog erger is. een ziekelijk gemoed; hoe in beider opzicht er iets is, dat niet wel is, verkeerd, uit zijn rechte evenwicht is, waarvan het gevolg pijn en lijden is. Evenzoo is het met de krankheid der zonde. Het maakt een ieder en alles verkeerd; verwacht het gezicht, belemmert het gehoor, verkeert de weldaden in afschuw en het gezondste voedsel schier in vergif. Alles wordt een last, vol arbeid, vermoeienis en onvoldaanheid; het leven wordt ellende, de dagen vervelend, de nachten slapeloos.

Gezien hebbende het karakter der krankheid in het algemeen, onderzoeken wij nu de bijzondere krankheden die in onze natuur zijn ingedrongen, waarvan er bovenal twee zijn, die Gods volk meest kwellen en pijnigen. Het eerste, dat wij noemen is de krankheid des ongeloofs. Wanneer de Geest overtuigt van zonde, dan doet Hij het ook van ongelooft. (Joh. 16:9). Maar deze zonde des ongeloofs wordt gewoonlijk niet zooveel gerekend als de schuld van bijzondere en meer openbare zonden. Wij beschouwen het in den regel niet als eene aangeborene krankheid. Wanneer het geloof krachtig is, zooals het is in de gemeenschap des Heeren, dan houdt het ongelooft zich meer schuil; het is er als het ware onder; het houdt zich verborgen in het hart, houdt zich schuil gelijk een dief in den nacht. Maar na eenigen tijd, wanneer het geloof begint te verslappen, komt de krankte des ongeloofs aan het licht; het wordt openbaar, gelijk de harde rots ontdaan van haar zachte kruid, gras en bloemen eerst haar diepe en ontzaggelijke hardheid vertoont tot in de ingewanden der aarde. O, welk een gezicht levert dit ellendig ongelooft, wanneer de oppervlakte die het bedekte weggenomen is! Hoezeer is het een ongenooide en onwelkome gast op een bruiloftsfeest, welke alle blijdschap bederft, alle aangename spijs of beker der dankzegging uit de hand slaat, als een spookgestalte verschijnt, wanneer wij zijne tegenwoordigheid het minst begeeren, ons van alle vrede en geluk berooft, en zelfs al de fonteynen des levens vergiftigt. Ik geloof dat er schier geene krankheid der ziele is, die zich zoo door ons geheele wezen en bestaan verspreid heeft, om zulke ongepaste beschouwingen van God. en ons zelve te geven, en zich zoo beslist te stellen tegen het Woord van God zelve. In dit opzicht heeft het veel van een ziekelijk gemoed, zooals men vaak aantreft bij ongelukkige menschen, die niets recht zien en alles verkeerd opnemen; — die zich laten terechtwijzen, noch bemoedigen, overreden noch leiden, maar altijd luisteren naar eigen inzicht en meening, en naar niets anders.

Eene andere krankheid is machteloosheid. Zoo is het in het natuurlijke. Zwakheid, afneming van krachten, onvermogen om hand of voet te gebruiken, is een kenmerk van zeer ernstige krankheid, ja een krankheid op zich zelve. Denkt u den armen, verlamden man, hulpeloos op zijn bed liggende; wat een ellendig voorwerp is hij! Beschouwt den arme geloovige, die hand noch voet kan opheffen, die evenmin een zijner geestelijke ledematen kan gebruiken dan de armere lijder aan verlamming. Is zijne hulpeloosheid niet een ongemak zoo groot en gevaarlijk als het ongeloof kan zijn? Sommige ziekten gaan met veel lichamelijke pijn en lijden gepaard. Hoe scherp, hoe snijdend zijn de smarten van den kanker. Hoe folterend is kramphoest, hoe pijnlijk de pleuris, hoe lastig en moeilijk hoofdpijn! Evenzoo is het met sommige geestelijke ziekten. Wat vurige pijlen kan de satan in ons gemoed werpen; wat pijnlijke verdorvenheden kan hij opwekken; wat vuile dingen kan hij ons inblazen. Hoe snijdend, hoe overweldigend kan hij het ons maken. Doch er zijn ook ongesteldheden en klachten, waarin de lijder niet zooveel pijnigends gevoelt, waarin hij verkeert zonder schijnbaar ernstig ongesteld te zijn. De teringlijder, die gewoonlijk niet zulk eene groote pijn lijdt, ondervindt eene voortgaande uitputting, totdat hij eindelijk bezwijkt door algeheele ondermijning van krachten. Evenzoo bij verlamming en verzwakking uit andere oorzaak ontstaande. En vinden wij ook dat niet bij de geestelijke krankheden? Sommigen van Gods volk worden niet zoo gekweld met de vurige pijlen van den duivel dan anderen, noch zoo gefolterd met de werkingen van inwendig verderf, noch zoo nedergedrukt door de kracht des ongeloofs. Hunne voornaamste klacht is een besef van hulpeloosheid. Het schijnt dat zij wegwijnen in de dingen Gods, hun geest bezwijkt, zij gevoelen zich onbekwaam om voort te gaan, hunne krachten verteren weg, en zij zinken zoo weg in zich zelve, alsof zij zullen sterven onder uitputting en verzwakking. Dit alles is het gevolg van geestelijke krankheid; het vloeit voort uit het verderf, dat inzond en bezit nam van ons bestaan en wezen in den val.

Doch gaan wij nog een stap verder. Het gevolg van den val was niet slechts bijzondere krankheden in ons voort te brengen, maar om ons door en door met krankheid geheel te vervullen. Zoo is het wel eens in het natuurlijke. Sommige menschen zijn vol krankheid, gelijk de man waarvan Lukas (5:12) meldt, 'vol melaatschheid' was; hun geheele gestel is door en door onrein door erfelijke plagen. Zoo heeft de zonde ons geheel doortrokken, zelfs ons bloed vergiftigt. Zij heeft ons verstand bedorven, zoodat het de waarheid niet kan aannemen; zij heeft ons geweten bezoedeld, zoodat het dof en loom is geworden, niet onderscheidende tusschen recht en verkeerd; zij heeft onze denkvermogens krank gemaakt, zoodat ze bezoedeld zijn met allerlei ijdele, dwaze en losbandige inzichten; zij maakte ons geheugen ziek, zoodat het kwade daar plaats vindt en het goede doorgaat; zij heeft onze genegenheid besmet, haar afhoudende van alles wat hemelsch en heilig is, en bepalende op alles wat aardsch en vuil en boos is.

Maar o, welk eene onuitsprekelijke barmhartigheid, dat God in den Heere Jezus niet alleen een Verlosser gaf tot vergeving der zonden, maar Hem ook gaf tot een Geneesmeester van krankheden; Hem niet alleen aanstelde als een groote Zaligmaker, maar ook tot een Medicijnmeester; Hem niet alleen gaf, om door de uitstorting van Zijn dierbaar bloed de zonde weg te nemen door Zijn zelfs-offerande, maar Hem ook opwekte uit den dood, en Hem plaatste aan Zijne rechterhand, opdat Hij door Zijn woord 'alle ziekte en alle kwalen zoude genezen'. Zoo werd Hij 'Jehova Rofi,' de Heere onze Heelmeester, gelijk Hij zelf bij Exod. 15:26 verklaarde. Beschouwt dan Gods noodlijdend krank volk; ziet het liggen als in Bethesda's zalen, wachtende op de nadering van den grooten Heelmeester; wetende dat èn blik Zijner oogen, eene aanraking Zijner handen, een woord van Zijnen mond al hunne krankheden kan heelen en genezen. Ziet dit arme, kranke volk Gods, zooals deze klaagt over eene en gene over eene andere, een derde wederom over een andere ongesteldheid; maar allen zijn als een hoop kranken, die aan den ingang van een apotheek zijn zaam gedrongen, of lijdens in de zalen van een hospitaal, of eene menigte lijdens als gij zoudt zien op het terrein, waar eene vreeselijke botsing van den spoortrein was voorgevallen, waar gij dezen zoudt zien schier stervende, anderen kermen van pijn en foltering, weder anderen met gebroken ledematen, bebloede aangezichten, maar allen den vreselijken schok gevoelende. Zoo is het met Gods ellendig, krank volk; de een hoort gij klagen over gebroken ledematen, een ander over zijn gejaagd, bewogen hart; een derde over de inwendige wonden zijner consciëntie; een vierde over gekneusde handen en verminkten voet; maar allen in 't gemeen en elk in 't bijzonder klaagt en treurt onder het besef van de krankheid der zonde, en de droevige gevolgen, die de val gewrocht heeft.

Maar wendt uw oog nu eens naar eene andere richting. Ziet daar nadert de vriendelijke Heere vol ontferming, die, om zoo te spreken, wijken en straten rondwandelt, en tot dezen lijder een vriendelijk woord

spreekt, genen een heelenden balsem toedient, voor een derde een toelaching of bemoediging heeft. Ziet hoe aller oog op Hem gevestigd is, allen hulpe zoekende van Zijne hand. Nu, wanneer deze genadige Heelmeester Zijn woord uitzendt, — want daardoor heelt Hij (Ps. 107:20), dan openbaart zich onmiddellijk eene genezende kracht. Trouwens, zoo was het in de dagen Zijns vleesch. Hoe week elke ziekte op een woord van Zijnen mond, op de aanraking Zijner handen! Zoo is het ook nu nog. Wanneer Hij spreekt, houden alle klachten op; de ziekte verdwijnt onder Zijne aanraking; pijn en lijden verdwijnen op zijn vriendelijke blik, medelijdende stem, genadige toelaching; ja zelfs de tegenwoordigheid van den Geneesheer, al is het slechts voor een oogenblik, doet den lijder goed.

En hoe geneest Hij deze ziekten en kwalen? Hij doet dit hoofdzakelijk door ze te onderdrukken; want in dit leven worden zij nimmer totaal genezen. De belofte luidt (Micha 7:19): ‘Hij zal onze ongerechtigheden dempen.’ Wanneer Hij b.v. iemand lijden ziet onder ongeloof, dan geeft Hij geloof; waardoor het ongeloof onderworpen wordt. Een ander arme, klagende lijder, stervende aan uitputting, geeft Hij kracht. Een derde klaagt over zijne verdorvenheden, en Hij past Zijn bloed toe ter reiniging van zijn geweten, en geeft eene proef Zijner liefde, tot verwarming van zijn hart. Een vierde roept onder de sterke aanvallen des satans, en Hij doet den satan vlieden, en de ziel gevoelt zich vrij. Zoo gaat Hij met oneindige wijsheid, liefde en kracht den kranke lijders Zijne genezende hulpe toedienen. O, hoe gezegend iets te weten van de genezing onzer krankheden; dat er Een is, die medelijden weet te oefenen met Zijn arm lijdend volk, die Zijne hand kan uitstrekken tot genezing, of een woord weet te spreken overeenkomstig hunne behoeften! Met oneindige bekwaamheid en kracht weet deze gezegende Geneesheer een geneesmiddel aan te wenden voor elke ziekte, altijd uitnemend gepast naar de behoefte van elken lijder. Hij gaat om zoo te zeggen, dadelijk naar de rechte plaats; geneest de ziekte, waar ze ook zetelt, hoedanig ze moge zijn, op de rechte wijze en ter juister tijd. Geen krankte is te diep voor Zijn bereik; geen klager klaagt te vergeefs en geen geheime kwaal, voor den lijder zelf verborgen, ontsnapt Zijn oog noch is bestand tegen Zijn woord. Hoe goed is het dus, al onze krankheden voor den Heere te brengen! In zake van lichamelijke krankheid of pijn, deelen wij onze ongemakken vrijmoedig mede aan onzen geneesmeester, dien wij ons vertrouwen schenken; wij verhalen hem alle omstandigheden en wijzen op alle ziekte tekenen. Zoo behoorden wij tot den Heere te gaan met al onze krankheden, Hem al onze klachten en smarten mededeelende, en vrij en volkomen voor Hem nederleggen alles wat ons geweten bezwaart, ons gemoed beangst, onze ziel benauwt, en uitzien en wachten op Zijn woord, dat alle krankheid geneest.

III. Wij komen nu tot een derde trap in de klimmende dankzegging: ‘Die uw leven verlost van het verderf,’ als waarborg voor de zekere zaligheid der ziel.

Als God het werk der genade aanvangt, dan plant Hij geestelijk leven in het hart van Zijn volk; maar dit leven is blootgesteld aan duizend vijanden en vreezen. In zeker opzicht is de bewaring van dit leven grooter wonder en rijker barmhartigheid, dan de genezing der krankheden. Zou het geen grooter zegepraal van medicinale kunst zijn, als een geneesmeester u kon vrijwaren van alle aanvallen van krankheid, of uw leven tien jaar kon verlengen, dan wanneer hij u wist te genezen van een voorbijgaande ongesteldheid? Ons leven van verderf te verlossen is een hooger barmhartigheid en grooter wonder, dan tegenwoordig zijnde ziekte te genezen. Trouwens als wij nagaan, waaraan dit leven is blootgesteld, dan zullen wij ontdekken, dan het door een wonder in des zondaars hart blijft voortduren, aangezien het van alle zijden omringd is van datgene, wat buiten de almachtige kracht Gods het onvermijdelijk zou vernietigen. Want wij kunnen gezegd worden zedelijke zelfmoordenaars te zijn, dergelijke als God Efraïm verklaart: ‘Gij hebt u zelven verdorven.’ Is dit niet eene ware, juiste beschrijving? Getuigt uw geweten niet, dat zulk eene aanklacht waarachtig is? Hebt gij u niet vaak vrijwillig en met open oogen in de zonde gestort, die u zeker zou vernietigd hebben, zoo Gods trouwe hand en barmhartigheid het niet was voorgekomen? Hebt gij niet aan den rand van eenen diepen afgrond gestaan, zoodat èèn stap u er onherstelbaar in gedompeld zou hebben? Die les leerdet gij bij later inzien en nadenken over de bewaring Gods van dat leven. Gij ziet de bijzonderheden daarvan, zooals Hij Zijne vrees toen in uw hart werkte, en alzoo uwe conscientie levendig en teeder hield. Maar schoon overtuigd van zonde kendet gij toen niet de kwaden van uw harte. Doch wanneer gij reeds eenigen tijd op den weg des levens beleedt te zijn, en vooral als gij veel met verzoeken gekweld zijt, zoo zult gij zeker met verwondering terugzien, hoe dat leven Gods zoo vele jaren in uwe ziel bewaard bleef. Gij ervaartet soms zulk eene vleeschelijkheid, dat gij schier geen verschil merktet tusschen u en den meest vleeschelijken

belijder. Gij gevoeldet zulk eene ledigheid van alle goed, zulk eene neiging tot alle kwaad, en schijnbaar zulk een zorgeloosheid opzichtsens die dingen, welke gij eertijds met warmte en teederheid omhelsdet, dat er vrees is of gij misschien niet ontdekt zult worden een arm, ledig belijder te zijn, erger dan degenen, die gij wel eens vermaandet. En gebukt gaande onder den last en schuld dier dingen, die op uw geweten drukken, staat gij verbaasd, hoe gij nog zijt wat en die gij zijt, en dat gij nog niet zijt verteerd, overwonnen en weggevoerd tot in den put des verderfs. De satan verzocht u tot zelfmoord; tot verzaken van alle belijdenis; tot lastering van Gods naam; tot ongelooft aan de heilige waarheid; tot een betwisten van den Bijbel om zijn ongelijk zijn aan zich zelve, verwarring en overleveringen, ja dat alle Godsdienst een bedrog kon zijn. Gij gevoeldet die dingen in uw gemoed, en er kwam een vreeze en beven, dat gij veelligt ten laatste zoudt afvallen als een vuil ongeloovige, of in wanhoop sterven. Nochtans heeft God u tot hiertoe bewaard; Hij verlost uw leven van het verderf. David zeide: 'Ik ben velen als een wonder geweest,' (Ps. 71:7); maar gij kunt zeggen: 'Ik ben mij zelve een wonder.' De wereld, de duivel en uw eigen boos hart hadden èen doel, om dit dierbaar leven Gods met kracht te vervreemden en te verstikken; en toch, — o, wondervolle wijsheid, onuitsprekelijke genade, teedere ontferming! — Hij heeft het heilige beginsel levend gehouden, zijn vuur van het altaar doen voortsmelen, en de lampe des tempels voor uitgaan bewaard, door steeds versche olie aan te brengen, O, verborgenheid der verlossende liefde! O, zaligheid van bewarende genade, dat ons leven verlost werd van het verderf! Terugziende op onzen weg, merken wij misschien verscheidene punten in ons leven, waarvan wij met David moeten zeggen, dat er maar eene schrede tusschen ons en den dood was, en nochtans zijn wij beveiligd, ondersteund en bewaard in de kracht Gods, door het geloof tot de zaligheid. Let op de uitdrukking verlost, en hoe die de ziel verbindt met het werk der verlossing door den Heere Jezus. Christus heeft ons leven verlost door Zijn eigen dierbaar bloed. Waar zulk een prijs betaald werd, kan het verlost heeten.

Een gezicht en besef dier dingen, doet de ziel laag zinken, en toch verheft de Heere zeer hoog. Het doet ons zien welk eene groote zaak de verlossing is, hoe wonderbaar de liefde Gods, hoe voortdurend Zijne teedere zorg en bewarende genade, hoe gezegend en toch verborgen het werk der genade aan de ziel is, zoodat de zonde het niet bezoedelen, de satan het niet verdelgen, noch eenig ding op aarde of uit de hel het werkdadig kan vernietigen.

IV. Nu komen wij tot ons laatste punt, het voornaamste van alles, het hoogste punt van de klimmende dankzegging, die het zegel op al het vorige schijnt te zetten: 'Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden.'

De kroning eens konings stelt het laatste en hoogste zegel op het gezag zijner heerschappij. Dit deed de bruid zeggen: 'Gaat uit, en aanschouwt, gij dochters van Zion! den koning Salomo, met den kroon waarmede hem zijne moeder kroonde op den dag zijner bruiloft, en op den dag der vreugde zijns harten.' (Hoogl. 3:11.) En welk een dag zal dat zijn, als de tegenbeeldige Salomo gekroond zal worden als de Heere van allen. De ziel, wier krankheden alle genezen zijn, en welker leven verlost is van het verderf, wordt derhalve gekroond. Het is alsof God niet voldaan is, totdat Hij de ziel gekroond heeft met Zijne goedertierenheden, — totdat Hij het hart gekroond heeft met Zijne liefde. En niet alleen liefde, maar goedertierenheid, — goedheid gemengd met liefde, liefde overvloeiende met goedheid. Wanneer het God dus behaagt een besef Zijner goedertierenheid te openbaren, te toonen hoe Hij teeder en vol liefde was; zoo vriendelijk in het vergeven der zonde, in het genezen der krankheden, in het leven te verlossen van het verderf, en hoe dat alles vloeit uit de bron Zijner eeuwige liefde, dan zet Hij daarmede de kroon op al Zijne goedheid. En Hij doet het met eigen hand: 'Die u kroont.' God van den Hemel, de vaste plaats Zijner woning, kroont de ziel met Zijne goedertierenheid en barmhartigheden. En welke vrucht heeft dat? De ziel kent Hem de kroon der heerlijkheid toe; zoodat de ziel de kroon der genade en God de kroon der heerlijkheid draagt. Dit is gekroond te zijn met goedertierenheid en barmhartigheden.

En o, wat is dat eene kroon! Hoe kroont ze al onze ongerechtigheden, die verbergende voor Gods aangezicht, gelijk eene kroon de kruin des monarchs bedekt. Hoe bedekt ze al onze geleden beproevingen, hard en snijdend als zij voor ons vleesch waren. Hoe kroont ze al onze beroovingen, door ons hart te sieren met Gods goedertierenheid. Hoe kroont ze al onze gebeden, door ons hunne genadige verhooring te doen aanschouwen. Ja het is een kronen van alle Gods handelingen met ons, zoo in de voorzienigheid als in de genade, en bestempelt die met goedertierenheid, gelijk de kroon alles in zich sluit. Gelijk des konings kroon zijn koningschap, waardigheid en macht insluit, zooals die symbolisch daardoor vertegenwoordigd worden,

— zoo geeft het kronen met Gods goedertierenheid de verzekering en voorstelling van elken zegen voor den tijd en de eeuwigheid.

En wat de vrucht daarvan is? Een besef van Gods barmhartigheden, die het hart breekt; en waarachtige bekeering en Goddelijke droefheid over de zonde voortbrengt; waarbij de ziel dit gevoelt: O, hoe heb ik ooit kunnen zondigen tegen zulke barmhartigheden als er ontdekt zijn in den Persoon en het werk, het lijden en sterven van den Heere Jezus. Welk eene ellende te hebben gezondigd, zooals ik heb overtreden. O, hoe afschuwelijk, zich aan deze en die zonde en verzoeking te hebben overgegeven, God bespot en ware het mogelijk geweest, mij zelve voor eeuwig van Zijne tegenwoordigheid beroofd te hebben. En toch, deze Zijne goedertierenheid en barmhartigheid overwint alles. Hij zocht geen voordeel van mij. Hij duldde niet, dat ik in de zonde omkwam, of mijne ziel ter helle zou varen. Maar Hij redde mij goedertierenlijk uit de zonde, en kroonde mij met goedertierenheid en barmhartigheden. Dit baart niet slechts eenen lofzang Gode, maar verbindt de ziel met zoete banden, om in Zijne vrees te wandelen en tot Zijne eer en heerlijkheid te leven. Ja deze dingen verwarmen het hart waar ze in waarheid gevoeld worden. Het zijn krachtige drangredenen, om tot Zijne eer te leven en in Zijne vrees te wandelen; Zijnen Heiligen Geest niet te bedroeven; te leven, te handelen en te wandelen waardiglijk Zijnen heiligen naam, als degenen, die zooveel aan genade verplicht zijn.

Ik heb gepoogd den staat en zake van Gods volk te beschrijven, en een woord ter hunner bemoediging zoeken te spreken. Zij die wandelen op het smalle pad, verlangen de behandeling en het ingaan in hunne zaak, opdat daardoor getuigenis gegeven worde aan de wezenlijkheid van het werk der genade aan hunne harten. Zoo geef ik het nu in Zijne handen, die er mede doen kan zooals het goed is in Zijne oogen; ja er eene andere kroon aan toe te voegen, de bekroning van Zijnen eigen zegen, die rijk maakt, en Hij voegt er geene smart bij. Amen.